

Астероиди

– Нелепо! На двеста милиона километра от Земята да ме прегази древна кола! И то точно когато приключваме. От кога може да е този боклук!?

– Според филмите, такива са карали май през двадесети или двадесет и първи век.

– Да се прибираме, докато не е дошла и полицията да го гони...

Сноу спря записа, на който двамата астронавти се взираха в нещо далеч от обсега на фиксираната камера.

– Колкото и да го гледаме, нищо различно. Тия са превъртели – заяви той.

– Искаш да кажеш, че и двамата са получили еднаква зрителна халюцинация?

– На единия му се е привидяло, може да е имало отблясък или метеорит, или кой знае - парче от минната дейност или някой немарлив миньор да е изгървал нещо и нашият човек е решил, че вижда ангели.

– Кола и човек със скафандър.

– Добре де. “Видял” е кола и човек, казал е на другия и е предизвикал внушение. Другият е решил, че вижда същото. Знаеш, как става - напрегната ситуация, от часове са били в открития Космос. Космическите лъчения също допринасят за странни видения.

– Не знам. Не съм психолог.

– Затова трябва спешно и двамата да се явят пред комисия. Там ще решат.

– А ако наистина са видели?

– Пеефф! – натърти с акцент на непривичната славянска фамилия Сноу. – Не чу ли ключовата дума? Филми! Помисли - филми. И то стари. Явно момчето се захласва по такива антики и може да е свързало видяното с нещо гледано на филм.

Давиденко и Васкес затвориха шкафовете със скафандрите, излязоха в тесния коридор и с като се придърпваха за скобите по стените “заплуваха” към каюткомпанията на станцията, където ги чакаше изкуствена гравитация и топла вечеря. Точно пред входа обаче ги посрещна охранителен дроид, препречи им пътя и без церемонии въпреки протестите им ги отведе до малката каюткомпания за VIP гости, където нямаше никого.

– Ей, защо сме тук?! – извика Васкес, преди дроидът да напусне помещението.

– Ще бъдете информирани своевременно.

– Гладни сме. Шест часа работихме отвън. Донеси нещо за ядене.

– Не съм упълномощен.

– Кой може да те упълномощи.

– Трябва да говорите с човек.

– Ей! Алоо! Скрап ръждясал! – Давиденко се наведе към дроида и вените изпъкнаха на челото му. – Ние сме хора, ако толкова са ти повредени сензорите и не забелязваш!

– Вие сте под запрещение!

– Свържи ни с човек тогава! – нареди Васкес.

– Не съм упълномощен – и дроидът напусна.

Вратата се плъзна бързо зад него, без да даде шанс на Давиденко да я блокира с крак, каквато беше идеята му, когато се втурна зад металния охранител.

– Параграф 22 – въздъхна Давиденко, и седна в едно от креслата в близост до вратата.

– Какво беше... – нервно започна Васкес, после изведъж смени темата. – Този параграф също ли е от твоите древни филми.

– Да, има такъв филм. Означава...

– Знам добре какво значи – с полу-ръмжащ глас процеди Васкес. – Питам, как във филма излязоха от въпросния параграф.

– Никак – въздъхна Давиденко, отпусна се назад и остави главата си да увисне зад облегалката.

– Никак! – с вече по-спокоен тон произнесе Васкес. – Обречени сме! – довърши той и седна в съседното кресло.

– Погледни – извика Пеев и леко се повдигна от мястото си, като сочеше в компютърната конзола пред себе си. – Наистина някога е изпратен автомобил по тези места.

– Това е било преди изобретяването на мем-кристалите. Тогава са фалшифицирали всичко.

– Защо да го правят?

– Да си приписват успехи. Да печелят финансиране. Затова съпротивата срещу мем-кристалите е била толкова силна в началото.

– Има много записи. – настоя Пеев.

– Не и на мем-кристал! – отсеке Сноу. – Тогава са имали фотопейнтър, или нещо подобно и масово са фалшифицирали снимки, филми, всичко.

– Виж, пише че са пратили колата към Астероидния пояс.

– Знаеш, че преди изобретяването на анти-гравитация по-далеч от Земята орбита не са могли да пращат нищо с тогавашните химически фишеци, които са ползвали да хвърлят бомби по главите си. Нямали са достатъчно мощност. Даже и хора едва ли са летели в орбита, защото биополимерите, които променят свойствата си според лъченията ги е нямало още. Трябвало е да носят тонове олово, само за да преминат през пръстените на Ван Хелън. А знаем, че те на места достигат почти до атмосферата и даже и при ниска орбита корабът трябва да ги пресече поне два пъти. Някакви спътници с елементарна електроника- може би. Но хора - едва ли. Да не говорим за примитивните им компютри. Как можеш с такава антика да управляваш космически полет?

– Но на Марс има древни земни марсоходи!

– Нали помниш оная извънземна сонда. Самият професор Такако се кълнеше, че е истинска, докато фалшификаторите сами не си признаха, как са я направили.

Познатият охранител се появи, водейки обслужващ дроид, носещ два аварийни хранителни порциона.

– До кога ще сме тук и защо? – изръмжа Васкес.

– Очакваме совалка, която ще ви качи на първия преминаващ круизен кораб към Земята. Отзовани сте.

– Защо?

– Нямам пълномощия да отговоря.

– Искаме обяснение, имаме право да знаем! – намеси се Давиденко.

– Трябва да говорите с човек.

– Свържи ни с човек.

– Не съм упълномощен.

– Боклук! – скочи Давиденко, но почувства тежката ръка на Васкес на рамото си.

– Ще те изпържи, а ако пък успееш, трябва да го плащаме.

Той пусна ръка и въздъхна.

– Искан да си довърша образованието с парите от мисията.

– Аз имам две ипотеки, болна племенница и болни родители – почти проплака Давиденко.

Двамата се погледнаха за момент и едновременно избълваха проклетия, всеки на своя роден език.

– Гледам статистиката на модула на нашите хора с колата. Точно по това време е засечен да преминава някакъв обект наблизо. – обади се Пеев.

– Нормално. Астероиден пояс. Има много неоткрити малки обекти.

– Каква е траекторията му?

– Няма да ти я дам! – рязко каза Сноу. После, със смекчен от умолителния поглед на Пеев тон продължи:

– Да допуснем, че си прав. Не казвам, че не си! – повдигна пръст Сноу и повиши тон, за да пресече опита на Пеев да го прекъсне. – Нека това да са само конспиративни теории. Но в случая не става въпрос за двама обикновени миньори. Това са експерти, отговарящи за строеж на нови минни съоръжения и площадки за товарните кораби в областта на натоварен космически маршрут.

Сноу пое дъх, прокара обратната страна на дланта по челото си и продължи:

– Този случай не може да не “изтече”. Считай че до часове ще е из ХолоНет-а. Близко 80 процента от населението на Земята, Марс и орбиталните колонии смятат, че казионната наука и история лъжат. Как ще застанем пред тях с позицията, че подкрепяме двама експерти, които по тяхно мнение са луди. Компанията ще фалира до дни!

– Обаче... опита да се намеси Пеев.

– Тук минават и маршрутите на круизните кораби. – прекъсна го Сноу. – Ако решат, че минната компания се управлява от луди, ще спре продажбата на билети, туристическите компании ще фалират. Безброй хора ще останат без работа. Не можем да позволим такава глобална катастрофа.

– Но ако проследим обекта, снимаме го, или даже да го хванем?

– Каквито и доказателства да събереш, няма да промениш ВЯРВАНИЯТА на тези хора. А каква е истината, няма никакво значение.

Сноу се обърна към конзолата си и с рязък жест над сензорния комуникатор превключи към рутинното наблюдение на миньорската станция в Астероидния пояс.

– И никога не е имало – довърши той и се отпусна в креслото си.

Надраскано през март 2018-а година от Неандерталеца Джо
под [CC-BY](#) лиценз